

(Naš Dom) g. Zver Joško, knjižničar
Črensovci

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu Iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vďávník: FLISÁR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morejo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejplačilo

gorivzeme vsáki evang. dühovnik i vučitel.

„Mi ščémo Jezusa viditi!“

(Jánoša ev. 12, 21.)

Jezus je obslédnjim bio vu jeruzalem-
skoj cêrkvi. Od vsakše krajine svêta so se
židovje tá paščili na molitev vu svêto
mesto. Tüdi túhinci so prišli, poganje, ki
so grčki gučali, ljudjé grčke inteligence i
kulture, kí so Bogá iskali.

Kak ta bethlehemska zvêzda te môdre
z sunčenoga shoda k Jezusa jaslam je
vodila, tak je zvala odičenost Gospodna,
ki je zdaj že na prági smrti stao, one po-
gane vu Njegovo bližino. Oni so občútili
tô: nej ta cêrkev, niti nê lepôta ti Boži
slüžb njim je nê mogla pomočti, nego
oni so potrebúvali Jezusa!

Bojazljivo so nê vúpali sami k njemi
pridti, nego so se k Filippusi obrnoli i so
ga prosili: „mi bi Jezusa radi vidili!“
Šteli so ga spoznati, njemi vu oči po-
glednoti, njegov glás čúti. —

Pred párimi létami se je zgôdilo, ka
bi eden preveč hérešnji predgar mogo vu
cêrkvi gučati. Vö je biló razglášeno nje-
govo prišestjé ešče na plakataj i se je tak
preveč dosta národa znábralo vu cêrkev.
Ali vu zádnoj minuti je glás prišo, ka ga
nede, ár je nepričákana síla prišla zmês,
za volo štere je nej mogôči pridti. Vka-
nenjé je strašno veliko biló.

Na sredini cêrkvi sta dvá kmeta se-
dela pri eden drügom. Te mlájši se je
tôžiti záčao, ka je zdaleča prišo i dosta

trüda ga je koštalo i tô zdâ vse zaman.
Pa se je že jáko veselio, ár je od toga
hérešnjega predgara dosta čakó. Ka zdâ
bode?

Te pôleg njega sedéči, žé sêri gračü-
vajôči je tiho poslúššao. Samo je z prstóm
pokázo na táblo, na štero so gorizapisane
bilé one reči, obri šteri bi te predgar
gučati mogo: „Mí bi Jezusa radi vidili!“

Te drügi je tô zarazmo i njemi je
tiho zahválo.

Moj lübléni čítel, ka iščeš ti po ne-
delaj vu cêrkvi pri Boži slüžbaj? Prišo si
človeka poslúššat i čüdüvat? Pri tom ti
düša žédna i lačna ostáne! Nê človeka
potrebüješ ti, nego samo Jezusa i vedno
samo Jezusa! Njega idi poglednot i nájditi!

Silvanus.

Jezus, moje sunce . . .

Jezus, moje sunce
Vu kmičnoj nôči.
Jezus, moja radost
Vu vsakšem veselji.

Ti si mi lübézen,
Jedina sreča.
Kak v dobri, tak v hüdi
Dnévi obramba.

Ti si moja düšo
Čüdno otavo.
Tvojga düha krepkost
Vu méne vcêpo.

Božanski mér si mi
Vsak dén darívaó.
Vu tvojoj lúbézní
Sam si počíno.

Vu svetski nevôlaj,
Vu grêha bojí
Je tvoja obládnost
Bila pri meni.

Boriš se zá méne;
Jas samo čakam
I v Tvojo miloščo
Sebé zakrivam.

Kak blájženi žitek
Vu temnom světi.
Jezuš, On je zmenom
I sam veselí.

Niká me' ne vtrgne
Vô z rôk Njegovi;
Dokeč me ne vzeme
Prék groba k sebi.

Silvânus.

Naša mati.

Pisao: Hàri Lipót ev. dùh. (K materínskomi dnévi.)

Dostakrát v ednoj rêči kelko môči, jákosti vidimo i nájdemo. Na edno rêč se zapré i zmrzne naše srdcé, na drúgo rêč pa, kak po toplom,

sprotolêšnjem sunčnom žárki se otopí zmrznjena skôrja i vópožené čisto, světo občúténje, kak zeléna tráva. Edna rêč nás lúdi raztála, drúga nas pa vküperzvéže v edno světo veseló občúténje.

Nás lúdi, ki po različni potáj hodimo i vandramo v edno sküpnó občúténje vküperprikapči eta rêč: mati. Pred nami stojí edna trüdna, vküperpotrêta ženska. V svoji trüdni rokáj Svêto písmo drží. Zná bití, da tvoj pogléd ne vidí tó stáro žensko, ár je tebi té kêp tühínski. Zná bití, da na njej popoínêši obráz iščeš, na njéni prstáj dráge prstenke, ár je tvoja mati nê tak prôsta. Ne poznaš jo. Ti bi rájši vido edno rávno, močno žensko, štera je tñdi odzvüna lèpa i zdrava, ár je tvoja mati nê tak prôsta.

Nê! Dônok je ona tvoja mati. Ár vsáke materé žitek, či je tñdi odzvüna lèpa i zdrava, tó sliko nosí v svojem srci zaprêto. Ednók ti jo pokáže, i tó po svojem světom delí, po svojem plemenitom trüdi. Ár je ona tista, ki za nás obstará, ki je za nás obstarála.

Naša mati nás žé naprê obdarüje z drágim kíncóm. Lúdjé prle líki bi svojim bližnjim pomágali, prle líki bi njim nekaj dáli, znôva i znôva preglédajo svoje račune. Ali mati je pa tista, ki že v zibeó notridene svojega srca vso lúbézen, blagoslov i jákost. Pa ešče níti ne vé, ali njej nebô té zibeó stančar ednók mesto veseljá na žalost, mesto blagoslova preklétstvo,

Rôžice.

(V-Sobotškoga ev. ženskoga društva držánom verskom zvečarki goriprečtêla Kovátš Annuška.)

Nedúžne deklíne rade májo rázložní licojn rôžice i koríne. I tó je uprav hvále vrédna návada. Vêm i pesnik tñdi právi: „Berl dlšne rôžice, gájí lèpo cvetje: ár kí se vu tom trüdi, má nedužno srdce.“ — Tó je tó, ki lúbí rôžice, nê je hñde vésti človek.

Edna prijétna, paščliva deklína je jáko rada méla lèpe rôže i díšno cvetje. — Vu ogradčeki je je od ránoga sprotolétja mao celo leto, do késne jeseni sadíla, polêvala, gájíla i žnjim se obveseljávala. Rávno tak tñdi domá pri híži je je skrbno vu črepnjé presájala i vu ôkna skládala, tak da je celo prestávo nastávíla žnjí. Nájjakšo radost i veselje je méla vu tom, či so prijátelice i poznanci njéne rôže občüdívali i hválíli.

Tá deklína je tó méla šegó praviti, ka so rôže njéne vučítelice. Vu svojem žítki se je jáko dosta dobroga i hasnovitoga navčíla od nji.

Bôg drági, ka dobra se navčímó z-díšni rôžic? — Na tó pitanje ščém eto pót odgovor datí.

Ednók je tá deklína v-edno vékšo črepnjô kaktusno flanco posadíla. Flanca se je prijéla, ali v-zrási je spoj zaostála, tak da bi odrevénila, nika je nê rásla.

K-koncovi se je jo deklína navolíla duže čakati. Vzéla je črepnjô i nesla jo je vu ogradčeka zádñji kôt, ka bi jo na smétje lüčíla. Nevedôč je rávno zdâ tá prišao varaški ogradčar, kertês, da bi pogledno té deklíne v-céla váraší tak hírešen rôž ogradček.

Ka neséte, gospodičina Gizela? — píta kertês deklíno. — Edno flanco nesém na smétje, odgovorí ona. — Škoda je rôžo na smétje lü-

mesto dike — sramota, mesto bláženstva smrt dávajôči trnjavi věnec. Ona tō ne píta. Ona sebe naprē tádá svojemi deteti. Oh či bi se samo za eao minuto zglásila v detinskem srci ona lúbēzen, štera je kralūvala pri njegovoj zibelí v materé njegove prsaj, tak bi nepoštēna, nezahválna deca preišla z ete zemlé. Na decé vūstaj bi več ne čúli nepoštēne i grob'ánske reči, štere tak dostakrát oranijo dobri starišov srce. Té bi dnesdēn dosta decé popadnolo edno trūdno, zgrbano rōka i bi jo z hválodávanjom kúšūvali. Tō je bila tista rōka, štera nam je žé v zibelí najdragše kinče dála.

Tvoja mati ti je vse tádála. Nē te je samo z svoje dūše lúbēznostjov obdarūvala, nego cēli svoj žitek je za tébe potrošila v déli. Ali si žé vido tákše lūdi, ki so césto gradili. Njihove nogé i roké so pune bilé z ranami, med težkim délom, kak žmeten kamen nosijo i vozijo, njim zamázani znoj tečē po obrázi. Jeli da z poštvánjom glédaš na té poštēne, délavne lūdi. Ali ne pozabi, da je tvoja mati tūdi tákša, ona je tūdi céstni graditeo i délavec. Niēne trūdne roké i trpetajôče nogé nam od tistoga trūdapunoga dela gučijo, z šterim je težko kamenje nosila, da bi tebi odprla pōt v živlénje, prōti bláženosti. Ona ne prosi od tébe dosta, nego jáko malo. Samo eden miroven, tihi kōt v tvojem dōmi, ali mogôče, kak betežnik za pár mēsecov edno méhko i toplo postelo. Ona samo telko prosi

od tébe, ona je z malim zadovolna. Ali bi pa resan bila tákša hūda deca, štera bi to skromno prošnjo ne spunila svojoj materi?

Ona je naša nájistinska voditelica na pōti nebeskoga králestva.

Tebi je dála svojega srca vsáko molitev, svoje dūše plemenito lepōto, i tak je tebi ne samo v zemeljsko živlénje odprla pōt, nego tūdi prōti vekivečnosti. Gda je moléča tebé na svoje prsa stisnola, žé té je v tebi goriobūdila Bogá iskajôčo dūšo, štera zdá vkūperdene tvoje roké na molitev. Poštūješ vsákoga človeka, tvoja rōka gorizdigne toga slaboga, tvoje srce se veselí z veselími i jōče se z nevolniami i žalostniami. Vse tō je onoga svétoga sejanja sád, štero je tvoja mati zvršila v tvojem gingavom srci. Rad čitēš i poslūšaš Svétoga Pisma zláte reči, spoznaš vekivečnoga žitka skrivne poti. I zdá se ti prikáže edna prijazna bēla rōka, tvoje materé rōka, štera te je ednōk notripripelala v dūš lēpi ográček, v Biblijo.

Mogôče si žé pozábo svojega detinstva lēpe dogodke, mogôče si žé pozábo na svoje lūbléne materé tanáče i opominanja? Daleč od tvoje materé te nōve slike obvezmejo okōli, v tūhini si na lagve poti oveddaro. Daleč od tébe, v tistoj hižici, gdé si se narōdo, edno toplo srce plakajôče molí za osloboditev tvoje dūše. Tō je pá tvoja mati.

V hištoriji zapravlivoga siná niká ne čtēmo od njegove materé, ali dōnok dosta zvēmo od

čiti, ercé kertēs. — Vište gospon kertēs, pred dvema mēsecome sem posadila eto kaktusovo flanco, nestanoma sem jo polēvala, na svetlost, na toplōčo dēvala i nika nevalá; zdá sem se je pa že sploh navolila, záto jo ššém na smétje lūčiti. — Ogradčar nesmi zgūbiti potrplivosti, odgovori kertēs. — Nás se uprav dostája i glíha prilična rēč: „Potrplivost rōže rodí!“ Neste jo samo nazá, že bodete vidili, kak lēpo rōžo vam porodi vaša potrplivost!

Gizela je bōgala. Nazá je nesla flanco i kak velko radost je zadobila. Kaktus je pomali rásti záčao. Vidōč se je osnávlaeo, razvíjao i tákše lēpo cvētje je pognao, ka se je vsáki, kre njega idōči, čūdūvao nad njim. — Gizela se je tūdi jáko veselila toj lēpoj rōži. Večkrát je pred njōv stánola, dugo jo glédala. I takšega hípa si je vu sebi od toga premišlávala, ka smo mí lūdjé vu Božem velikom ogradčeki, na zemli tū-

di rōž flance. — Žalostno, ka smo mí tūdi pri-spodobni k onomi, tak teško se osnávlanjōčemi kaktusi. — Keliko vnožino lūdi stoji dugo na ednom mestí, nezbōgša se, ne jemlé gori vu ti božični, vu pobožnom, jákostnom žitki. — Oh kelkokrát bi vrēdni bili, náj nás naš kertēs, te dober Oča nebeski na skvarjénje smetí lūči. — Ali te milostiven dugotrplivi Bōg čáka, da se zbōgšamo. — Kaktus je z lēpim cvētjem zahválo deklíne potrplivost, ali z-kém zahválimo mí našemi nebeskomi Oči k-nam kázano veliko dobrotivnost?

Zaistino nás rōžice na zahválnost včijo, naj vsáki dēn zahválimo Bōgi očínsko dugotrplivost záto, ka nás čáka, dá nam vrēmen na povrnénje i zbōgšanje. Bojdimo na tom, da naš kertēs, te dober, nebeski Oča, nede zaman čakao na naše zbōgšanje. Naj nás i te nájmenši cvētek vči: Povrnte se, zbōgšajte se lūdjé, ár se blíža sōdba!

nje. Pri vsakoj tákšoj hištoriji je ona nevidóča. Ona ne stoji tam pri vrátaj pred svojim detetom, štero je na húdo i lagvo pôt zablódiło, ár je ona preveč slaba za tó, da bi k svojim deteti sigurna znála biti. Ona je najmočnêša v tom, da v svoje hiže ednom skrivnom kóti jôče, moli, čáka do pobôgšanja, do nazájповrnênja svojega sina, ali hčeri.

Ona má najmočnêšo vero.

V svojem čakani se ne vkani, ár se ona vüpa do zádne minute svojega živlênja. Z svojega deteta ešče té ne povê doj, gda njê ga smrt vkrávmzeme. Gda nesmeren vihér strôsi sád pri násajôče drêvo i žnjega dolistrga cvetje i sád, rana za máli čas zacéli na vèkaj i drêvo dale cveté, dale živé. Ali zgübiček materé je nê tákši. Po vsákóm zgüblenom deteti, štero je smrtni vihér dolifirgno žnjénoga srca, edna odprêta rana postáne i tá odprêta rana bode vekivečna stéza v nebésa.

V ednoj máloj vési živé edna v črno oblêko oblêčena stára ženska. Vsáko nedélo popoldné zapíe dveri svoje mále sobice, goriodpré on ár i naprêvmzeme edne mále cipele, šteri so z rdêčim pantlikom okinčani, eden prelükjnani vojaški plašč, eden erjávi bajonet i kúšúje te dráge ostanke. Gléda je z milim poglédóm. Njéne oči vsigdár dale i dale vidijo, daleč od etoga plačnoga zemelskoga dôla vidi edno málo dète, štero nej je smrt z prs odnesla, vidi ednoga blêdoga,

V ednom leti so Gizele cvêtné gredé jáko obrašene bilé z-travinov, vseféle mlajinov. — Čakajte vi nehasnovita mlajina, vi orúznite moj cvêtni ogradček, vütro vas že vösplevém, tak da de moj cvêtni ogradček tak čisti, kak od grêha očiščeno človeče srdcé.

Z velikov paščlivostjov je plêla Gizela nehasnovito mlajino z-gréd cvêtja, tak mislivša, ka vö poskübena travina povêhne, zagnili i pognoji zemlô i tak k-haski pride, tam jo je povrgla med cvêtjem.

Kak je plênje odpráвила i da se je drúgo silno dalô naprê, je dober čas nê poglédnola cvêtnoga ogradčeka. Ali, kak se je zadreznola, gda je pá vu ogradček prišla. Vösplete mlajine najvèkši tál je znôva gnao. Zaman je bilô prvêše trüdavno delo. Mlajina je ne povêhnila.

Bôg drági, ka je toga zrók? — Rada bi toga zrók znála.

žalostnoga obráza soldáka, šteri je na tühinskoj zemli, v svetovnoj bojni zgübo svoje mládo živlênje. Njéna dúša obime té svoje lüblêne, ár so tó njéna déca, i tó je nê sen, nego istinost. Vsako nedelo naprêvmzeme té dráge ostanke. Nê z bláznim betegom, nego z svêtim vüpanjom ti naveke živóči lüdi. Tak má naša mati najmočnêšo vero.

I mi vsi z sküpnim občütênjom postánemo pred ednim kêpom, pred kêpcm naše lüblêne materé. Gdé nájde pokoj i mir njéni iskajoči pogléd? Ona svoje igrajôče vnúke gléda. Njéni žalostni pogléd zdá goripoišče cintora eden-eden mejórnati grob. Eti gladi ednoga svojega dobroga, poštenoga deteta obráz, pá daleč v dalečino gléda i išče, čáka domó svojega hüdoga, zapravlivoga i zablódenoga siná i hčér.

I mi te spoznamo v tvojem veseljê i v tvojoj žalosti, tó si ti, naša drága i lüblêna mamica. Kralôvje, siromaški delavci, zablódeni i dobri lüdjé te z ednov istov rečjôv zavêjo: ma ti.

Déca, sinôvje i hčeri, lübte z istinskov lübnostjov svojo drágo mamico, dokeč je ona med vami, ár ona cêlo svoje živlênje za vás gorialdüje.

Lêtno glávno správišče Puconske fare.

Puconska fara je marc. 15 ga méla svoj réden obračunski gjülêš. Po vrêlom spêvanji i molítvi dühovnika so Kühár Števan inšpektor ôdprli gjülêš z pripravnim govorom. Naglášali so pomenlivost pozdignjenoga spominskoga stebra; blagoslovljeno delanje fárnoga ženskoga

Pregledávala je vöpobráno travino i vidila je, ka je z-korenjá nê stepla doli zemlé, štera je znôva žiték dála plétji i záto je nê posehnolo.

Gizela si je znôva premišlávala. — Pá se je nika navčila.

Mi se tüdi dostakrát radüjemo, či smo očistili naša srdca od hüdi návad. Či smo čisti, pobožni, svêti (?) grátali. Samo ka sami sebê zvodimo z-tákšov hválov. Ár kak se vu ogradčeka zemli znôva i znôva na žiték pobüdi mlajina, tak se vu človeka srdcé tüdi znôva nazâ povrnêjo grêšne návade i hüda nakanênja. Svêto Pismo nam tak právi: „Nê, ka bi ga že vzéo, ali ka bi že popolni bio: vgánjam se pa, či ga kak popádnem.“ Na tó nás tüdi mále rôžice vèljo.

Vu jeseni povêhnjene, ali na sprotolêtje znôva na žiték zbüdjene rôžice, cvêtje, nás naj navčijo pripravlati se na goristanênje i na vèkivečen žiték. Nevmerjémo na veke. — Ár on, ki málo cvêtje na žiték pozovê z-grúde zemlé, po smrti i nás zvao bode na nôvi vekivečen žiték!

drúštva; dostojno svetúvanje 150 létnega posvetšenjá puconske cérkvi; potrebo grobnoga spómenka pok. dúhovniki Porkoláb Gyuli; fon-tošnost verski štampov. Pri tom zánjem so pokazali na tó, ka z kakšov pripravnostjov, z silov ino propagandov delajo drúge cérkvi za svoje cíle, za svoje štampe, mí se pa za zaprte dverí potégnemo; líki ednók Kristušóvi bojz-lívi vučenicke; preveč smo mláčni; vnookrát zatajimo vero svojo; moderno škér razšírjávaja vere, t. je štamp, zametávamo. Vu velikoj nevarnosti smo, bojdimó tèm bole prebúdni!

Zatém so dúhovnik naprédáli od prem. leta svoje oznanilo, štero v cêloti ese zamerkamó.

Poštúvano správišče! Lübléni presbiterje!
Blagoslov i mér Vam bojdi!

Tróje čüténje se búdi vu globočini dúše moje. Edno se próti nébi podigáva — za hválo dávanje. Tó drúgo pretečenoga leta požeta polá pohodjáva — líki račundávajoč. To tréje se próti našoj prišestnosti obráča i nas na nóvo delanje pozáva.

1) Božo miloščo blagoslávjam, ka rávno že 20 lét slúžim eto našo drágo Puconsko gmáno. Vu tom časi smo edendrúgoga — Vi mené, jas Vás — dobro spoznali. Či je moja dúžnosti znánost, dúšnovéstnost i vernost nê zaman bila i se je k tomi prikapčila Vaša lúbéznost, pomoč i prerazmetost, pa je tak blagoslovo naše skúpnó delo Bóg: Njega se pristája za tó hvála i díka!

2.) Z svojim drúgim čüténjem na pretečenoga leta dela pôli potorjeno vlatovjé pobéram vu snop.

Vu pretečenom leti smo z punov radostjov postavili pred sébe naše cérkvi velikoga reformátora, Dr. Luther Mártona díčen spomin, kí se je pred 450 létmi porôdo na ete svét.

Jas zdá na etom mestí poráçam, naj fárni gjüléš vu svojem denéšnjem protokolomi ovekiveči svojo hválo próti Bógi, ka je Luther Mártona etomi svétí darúvao, na zvršenjé reformácijskoga dela ga odlóčo i njegovo na večnoj Rêči stojéče delo notri do toga mao obarvao — etak:

Z vesélim srdcom zvišávamo Bogá, ka je na glášenje njegovi istin vu Dr. Luther Mártoni proroka i apoštola poslao na ete svét!

Z zahválnimi čütmi blagoslávlamó Gospodna, ka je svetlost svojega zveličanskoga evangelioma niti vu grozni vihéraj stotin nê do-

pústo vövgasiti, tèm više jo túdi dnes dá bliščiti pred nami.

Z-velikov radostjov dámo hválo za tó, ka líki kotríge naše blagoslovlene cérkvi smo lahko verníci, lúdstvo i lastníci toga Božanskega evangelioma.

Oblúbimo, ka se bomo naše cérkvi i po njej glášenoga evangelioma z Luthera vernostjov i stálnostjov držali i k njej na zemli i nébi nevkleknjeno verni ostánejo!

Eta oblúba bojdi našega zahválnoga spomina koróna i spravičajóča pečat! Amen!

1933. oktobra 22-ga smo svetili z zvišávanjem Bože milošče 150 létnico obstoja naše Puconske fare. Med dúšo podigávajóčem svetúvanjem šmo si míslili na grúntare, na pol-drúge stotine čúдно hístorijo, na verno delanje verníkov, med šterimi nê eden je blázeno zgoro vu slúžbi svoje gmáne, líki tá na oltár položena goréča svéča.

Tèm vrélim mámo zahváliti, ka si je naša gmána poštúvano imé vózborila i svoje vodéče mesto sebi notri do tega mao obarvala.

Naše svetúvanje je nê bilo samo ponávlanje spominov od hístoríčni dogodkov, nego túdi aldúvájóče činénje z postavítvov spomínskoga stebra, da pri etom otroci késni vrémenov zajimlejo móč z vrélosti, áldovagotvnosti i vrélosti očákov!

Z-Bože milošče smo túdi v-pretečenom leti hítili krepko spunjávati naše odgovorne dúžnosti. Tak fárni inšpektor, kak kurátorje, so vsigdár prečútili, ka čáka od nji cérkev vu vezdájnji težki časaj, gda se nam tak vídi, líki da bi se vse vkúprúšiti začínjalo, gda jedíno Kristuš nam zná dátí odgovor na naša starajoča pitanja; jedíno Njegova Rêč vuzgé svetlost vu etom velikom mráki človečanstva.

Z zahválnostjov próti Bógi naznánjam, ka so verníci naše fare v pretečenom leti na rázločne cíle po zlátój knígi darúvali vsevkúp 7250 din. gotovi pénez, 48 falátov svéč na oltár, 192 falata svéč v bliščáre, eden svílmi róbec k Gospodnovoj sv. večérji; nadale 378 l. pšenice, 673 l. žita na Diački Dom; fárno žensko drúštvo je darúvalo na oltár mramorno táblo i pred oltár parketni pod na stroški 2000 Din-ov; Dr. Kúhár Šandor primarius v Ptúji z svojov gospov molitveno preprogo k oltári; — k zídánji spomínskoga stebra je darúvano 2707 din. i Hartnerova fundácijska 1000 din. — Šuma vsé samovolní dá-

rov je 12,888-75 din. — Fárni hrami so popravlani bili na stroški 3700 din., ogradček je küpleni cój k-placi pred cérkvov za 18,000 din, spominski steber je pozdignjeni z stroškom 9000 din.

Vse tó je pa dàno i včinjeno vu takšem časi, gda si je skoron vu sakšem stanki mesto vzelo zmenkanje.

Zvišávam Bogá za njegovo včinjeno čúdnó delo vu srdcáj človeči. Šerégi ti darüvájóči verníkov pa istinsko zahválnoš vavlújem za njihovo vrélost i áldovnoš

Smrt je v pretečenom leti tüdi obilno žétvo méla na pôli naše fare.

Mislímo si z zahválím poštvánjem, pripoznanjem i lübéznostjov na vse tiste, kí so ži tek svoj, móč dela svojega na rázložni městaj, ali z istov vernostjov posvétíli na dobro cérkvi svojoj.

Vu obiskávani Bože hiže verníci zadostno vrélost skažújejo. Dónok verostújmo ! Ár nemáratnoš na tom prestóri düšo zná vu nevervanost vnesti. Tak je z-dúšov tüdi, líki z-téлом, či jo nehránimo, vehnoti začne, i tomi je tak človek sam zrok.

Nej malo jí je, kí neživéjo z svestvom večérje Gospodnove. Ah pa globočino vavlüvájnskoga žitka našega odlóči istinitost pokóre naše i ómurnost povrnénja našega. Vzétje Gospodnove večérje nás ogvüša od zveličanske lübéznosti Bože, slüži pokrepítev vere naše i po právoj pokóri nás spodobne činí na nasledüvanje čistěšega i bógšega žitka. Komi nebi potrébno biló tó ?

Statistika mrtelnosti se podigáva, račun rojstev káple, tak ka smo 29 rojencov ménje meli, líki mrtvecov.

Dostojno se strsnemo nad tém. Zrok je gvüšno eta grozna vérstvánska kríza, pod šterov trpi eéli svét, bi pravli ti površni gledávci. Ali žitek sam povdárja tó. Vém vu srmaškěši stankaj, gde pôleg rěči dober Bóg sam povnožáva to malo, jeste dnesdén tüdi decé blagoslov; te velke hiše pa prázne ostanjújejo. Ni bojna, niti drúge pogübelnosti so nam në takši protivnik, kak mi sami sebi. Tužna istinost je tó, ka vu takšo formo náš národ vövesne. Li ništerni desetí lét i mesto naši zavníkóv tühénci 'prevzemejo naše hiže. Kleklove Novine so në dávno odkrito pisale, ka v Prěkmurji samo r. katholičanci májo bodočnost, ár pri evangoličanci vedno bole doliidejo rojstva. Z-búdimó sé záto !

Vu našo cérkev je në prestópo nišče. Vó je stópo eden — okóli Maribora slüžéči hlápec — vu r. kat. cérkev. Žalújmo ga. Merkájmo vsi na enovoga i pokrepkújmo te slabe vu ogvüšanji vere svoje.

Vu posti sem meo vsaki tjeden enkrát predávanje; vu Adventi pa tjedensko pétkrát útránsje pobožnosti. Z-lěpov ósvetnostjov smo svetili svétek reformácie i Božíčni zvečarek. Zahválno naše poštvánje do dičnoga spóménka toga velikoga reformátora našega sem tüdi z-tém hito svedočiti, ka sem skóz šest nedel po dokončani predge predávanje meo od Luther Martona. — Na Adventno III. nedelo sem pa od cerkevnooga žitka finnov, šteri národ je ščista evangeličanski, držao predávanje. Vsígdár je bila edna-edna deklamácia tüdi.

Versko včenjé z velikov težávov odpráviám, ali itak se skrbím, naj deca naša nindri neostáne brezi vavlüvájnskoga včenjá, nego naj si osvoji biblinske hištorije, naše dráge pesmi i verske istine, da se tak osnové za ogvüšano vu svojoj veri i ka je rodítelom tüdi preveč fontošno, da deca bógša, podložněša, rodítele poštvávájóča bode. — Istinsko zahválnoš vavlújem jas i tróštam se — tüdi cěla gmána naša, Furekovej Külitš Iréni, Rátkai Ódöni, Titán Jožefi, Šiftar Jánoši, kí so mi pri tom deli na gotovo pomoč, brezi štere deca naša vu večí šolajnebi dóbila verskoga včenjá.

Mámo tüdi tak zváno „Prěkmursko evang. mladinsko drúštvo v Puconci“, šteroga cio bi bio Kristuša, žitka kralá, postaviti za ideál mladím düšám z oním močnim ogvüšanjem, ka se zdrav, čistí žitek samo z nasledüvanjem Njega dá doségnoti. Žalost, od delanja toga drúštva nemamo drúgoga znánja, kak samo tó, kaje k Božíči hitilo níkelko povékšati materiálno radost šolske decé. Fárno dalárdo tüdi nemre navdúšenost že ednok vu právo akcio postaviti. Li na fárni 150 létni jubileum i na 450 létnoga svetüvanja Lutherovoga rojstva je pozdigávála peróti vrélosti.

Z-tém vékšov radostjov naznánjam, ka je naše fárno žensko drúštvo dühovno i materiálno vrédno delalo. Z-lěpov ósvetnostjov je krepílo verski žitek i evangeličansko ogvüšanost ob príliki svojega glávnooga správišča. Lěpe áldove je prineslo na oltár naše cérkvi. Pěnez má zdá že blúzi 12,000 D. Z-velikov dühovnov radostjov glédamo delo toga drúštva i je z tanáčom i

molitvov podpèramo. Boži sv. Dñh naj posvétí eto Drúštvo!

Konfirmanduše so vsi obdarüvani bili z-spòmenka listom na konfirmácijo, vsi nôvi hiž-nicke pa z Biblijov.

Ne zanemárimo ete fontošni aktuš naše cèrkvi. Naj neostáne niti edno dète brezi konfir-mácije. Stanovito bi vsáki roditel rad bio, da bi njegovo dète bõgše, blaženèše i zadovolnèše bilo, liki je on, tò se pa nájbole dá naprèpo-moèti z blagoslovom vere.

Vu tom leti sem tñdi hito sebé gorialdüva jòè i z vernostjov slúžiti cèrkev našo z redjen-jom Dúševnoga Lista i Evangeličanskoga Ka-lendárja.

Moram naprèprinesti, ka se je na prestori našega verskoga žitka nikša sekta (ločinka) ská-zala, štera lúknjati šcé abrinče verevadlúvanja cèrkvi naše. Žalost, nájdejo se med našim lú-dstvom neogvúšani, netrdi lüteránje, šteri obiskáv-lejo správišča sektášov. Gda tò znam, té tak dabi nezvolno namesti mogao niháti tisto krivo sòdbo, štero je eden rim. kat. list (Slovenec) prinesao nè dávno etak: „Mi katoličani mámo svoja ogvúšanja i tá se ne menjajo vsak dén, kak to delajo proteštanti, kí verskoga ogvúšanja nemajo.“

Ogvúšani evangeličánc nehoti na správišča sektášov, ár bi z tém vernost do svoje vere prelomo, nego vrèlo pohodjáva vu rávno pred 150 létmi od oćákov pozdìgnjeno i posvetšeno cèrkev svojo, gde se njemi sv. Rèè Boža čisto ino dostojno glási i on, kak se sinòv Boži do-stájá, pòleg njé svèto živé.

Prosim vse naše prešbitere, naj z lúbé-znostjov vu račúni májo naše lúdstvo i je krepijo vu veri! Naj čtéjo pri svoji dõmaj našo Biblijo; popèvlejo naše lépe pesmi i včijo deco našo na hištorijo cèrkvi naše.

K konci mojega naznanènja sem prišao. Od dela, od težáv, od Bože pomoèi i milošče guèi tó. Prosim Vas, primte z prerazmenjem človeèe delo i z hválodávanjem to pomágajoèo Božo milošèo

Proti težkoj prišestnosti vandramo. Ali vü-pamo se z krepkov verov, ka naše óroèno delo nebode zamàn vu Gospodni.

Od Kristuša tò právi te apoštol: ka je On lúbo cèrkev i sam sebé tádao za njò. Nás je z tém pozvánjem postavo Gospod cèrkvi vu slúžbo njegovoga živoga tèla, da lúbimo cèrkev; lúbimo natelko, ka ves svojo mòè i žitek za njò aldújemo.

Záto vsi na stran položivši vse, z ednov volov delajmo nadale túdi za dobro svoje dü-hovne sküpne materé; primlimo eden ovoga za rokò z lúbéznostjov, odpústšávajmo si prestop-lènja pòleg Jezušove pèlde, naj bode tak Bogà blagoslov na vsákom našem deli túdi poetomtoga!

Po tom dühovnikovom naznanili, štero so fárni inšpektor zahválili dühovniki, so goripre-èteti bili i na znánje so vzéti račúni preteèeno-ga leta. — Notrijemánja je bilò 64.211.74 D, vòdávánja 60.783.04 D. V hranilnici (špargasi) i bojnskom posojili má fara 20.970.19 D. Fárno pèvsko drúštvo má 3150 D, z štere šume se odobri podpora 1000 Din puconskomi ogenga-silnomi drúštvi.

Odobreni je proraèun za t. leto. Zebráni so zavüpniki na gjülèš šinjorije. Doli je dáni votum na predsednistvo šinjorije.

Gjülèš je z-radostjov i navdúšenostjov osvojo porácanja fárnoga inšpektora: Vu Ad-venti se obdrži 150 létlica posvetšénjá prve Puconske cèrkvi, pri šteroj priliki na držánje svètešnje predge se oprosijo prečasni g. naš púšpek Dr. Popp Filip. Letos se postávi grob-ski spòmenek † Porkoláb Gjula dühovniki, kí so si pri renoviranji vezdásnje cèrkvi spravili nevenlive zaslúženosti. V té cio bodo túdi sa-movolni dári nabèrani. Parkiranje cerkvenoga placa se bode letos nadaljávalo.

Po razprávanji ešèe drúgi ménši dugovánj so fárni inšpektor zahválili nazòèi bodòèim vò-držánje i objektivno tanačúvanje, štero káže, ka vidijo ómurnost časa i so správišèe zaklúčili.

Rázloèni máli glási.

Radosti glàs. „Ne boj se, jas sem te prvi i te slédnji, te živòèi i bio sem bár mrtev, ali ovo živém na vekiveke i mám klúèe pekla i smrti.“ (Jan. Ozn. 1, 17 - 18)

Nájjakši spomin. Koltay Kornelia gospo-dièina z Budapešta je na veèen spomin svojega dedeka i svoje babice 3000 dinárov darüvala na povékšanje fundácije bodonskoga Sziníc Lajoša i Berke Terezije. Etakše plemenito činènje samò sebé hváli.

Fárno Žensko Drúštvo v Puconci je áprila 8 ga melo svoje rédno létno správišèe i lépi ósvetek. Od vsega se v prišestnoj numerí prestrano spomenémo. Zdà li telko zamerkamo, ka eto vrèlo drúštvo kúpi oltárski kèp Dolnjoj Lendavskoj cèrkev zidajoèoj máloj fari našoj; 1000 dinarov aldúje na grobski spomin † Por-koláb Gyula dühovnika; primerne stolice správi na cerkveni plac.

„Zvrédnosti moje cérkvi túdi dam.“ Marc 20-ga je mrla v Sebeborci vdova Flisár Ferenc, roj. Péček Ana, stara 70 lét. Sirotna želárkinja je bila nigda, težko je gorizhránila svoje petéro decé, šteri so vsi v Ameriki, (edna od tistec že túdi k Bôgi nazaj odišla). Bogata je pa bila vu dñhi. Gospodnovo hižo je natelko lúbila, ka jo je v dobrom — hüdrom vrémeni vsáko nedelo goripoiskala. Naš list je verno čtêla: ženskoga društva vrêla kotrīga bila. Pár dnévov je bete-güvala; teštamáliš dála napraviti i pri razdelitvi svoje vrédnosti je në vönihála cérkvi svoje, podelila je një túdi gvúšen herb. Bôgi bojdi za to díka!

Zárok. Kericsmár Zoltán, missionar v Apači si je zaročo Bâc Kálmána, ev. vučítela, čér Gí zelo v Kósegi. Bojdi bláženstvo njidva skúпно živlénje!

Opomin vučítelom verénávuka. Naznán-je je dáni akt sreskega načelstva v M. Soboti (št. P. 682/1 od 10. apr. t. l.) vsem vučítelom verénávuka, poleg šteroga se mora versko včénjé vráiti v državnom jeziki i në v dialekti. — Naši vučítelje verénávuka rêsan v prékurmúšćini osnávlájo mladino za krščanske karaktere, verne i pobožne kotrige svoje cerkve i vdáne državljane kraljevine Jugoslavije, a do toga májo juš pôleg § 8. Ustava Evangeličanske cérkve, sankcioniránoga po Njeg. Vel. kralji. Poleg toga § a se predáva verskovčénjé v vsê šoláj, tako vu lüdski, kako vu srédnji, v jeziki bože slúžbe. Z-toga doblenoga juša verovučítelje cerkve naše nem-rejo i túdi nesmijo dolipovedati za nikoga volo.

Grčija. Athenska ev. cerkev je na vüzemsko nedelo posvetšena.

Austrija. Velki notristopi v ev. cérkev jesto. Jedino v Beči se je od sredine februára 9000 dúš povrnolo notri vu ev. cérkev.

Kléklove „Novine“ v svojoj 13. numeri pišejo, ka je v r. kat. cerkev stôpo nikši Dr. Herbert E. Corry v Ameriki. „Z živlénja živázni, štere je preiskávao, je spozno, da jeste Bôg i je isti, šteroga glási katoličanska vera“ (?!) — čtêmo v „Novinaj.“ Zaistino se nam čüdnó vidí, ka je z živlénja živázni — tô güncov, somá rov, tigrišov itd. spoznati Bogá, ki je isti, šteroga kat. vera vči! Mi smo do tega mao tak znali, ka je Bogá z Kristušovoga evangelloma spoznati i smo v tom Bôgi vörvali i verjemo i na dale. Në smo znali, či kat. vera drügoga Bogá glási, kak drüge krščanske vere, ár Bôg je itak eden! Z „Novin“ smo se zdá pá nikaj návčili! — Jts.

Verski zadvečarki. Kak vsákše leto, tak so túdi letos držáni vu mursko-soboškoj evangeličanskóji fari na postne nedele popodnévi po božoj slúžbi verski zadvečarki. Eti so po popé-

vanji kotrige ženskoga društva držale lépa pobožna goričtenjá. Letos so z etakšimi pokrepüvale našo vero i obogatile našo dúšo gospa Kukul Károlova, Kardoš Jožefova i gospodičina Kovatš Annúška. Potom so dúhovnik razkládali svêto písmo. Na slédnjo postno nedelo so pa Kúhar Ferenc pomožni dúhovnik z Moravec meli edno navdúšeno naprédávanje. Vsákšo nedelo so vu velikom računí deklamirali na eti zadvečerkaj šolska deca, tak z lüdske šole, kak z gimnaziuma. Vekše deklamacije so dali naprej: Plöchl Ilona, Car Jolan, Heklič Edith, Sočić Gizella, Bagar Mirko, Varga Koloman, Cug Evgen i. t. v. Edno nedelo je bila edna igra, štero je gospa Ružova, roj. Tomka Gizella vodila. Tak genliva je bila eta pobožna igra, ka se je vsákšo okó s skuzami napunilo. Nej so samo oni stariši meli veliko radost, šteri deca so igrali, nego vsákšega poslušalca srcé se je s svêtim navdúšenjem napunilo. Naj dugo živé spomenek oni lepí postni dnévov vu naši srcaj i posejano semen naj rodi stoteri sad vu lübéžni do naše evangeličanske svête vöre i do naše evangeličanske cérkvi!

Samovolni dári na goridržánje Düševnoga Lista: Kološa Ivanova Puconci, Brgles Miklošova Šalamenci 5—5 D, Šoštarec Franc ev. düh. Subotica 50 D, Šoštarec Matjašova Puconci 10 D i na kalendari 5 D, Dr. Kúhar Šandor primarius Ptuj 30 D, Slivnjek Franc Sebeborci 2 D, Sapač Janoš Lemerje 5 D, Sukič Lajoš Predanovci 10 Din. — Radi bi nadaljávali! Srdčna hvála! — Na Dijački Dom: Dr. Kúhar Alex. i soproga Ptuj 100 Din. Jáko lépa hvála!

Dári k nesprhlivomi venci v spomin na Luthárovo Flisár Šarolto za Dijačkoga Dôma štipendij: Domjan Gezova Brezovci 10 D, Furek Roman š. ravnátel Brezovci 20 D, vd. Šoštarec Matjaša Puconci 10 D, Tkautš Štefan Sebeborci 10 D, Šiftar Emilia Polana 20 D, Hašaj Mariška Vaneča 10 D, Barbarič Viktor Sebeborci 20 D, Cigüth Kalmanova Borejci 10 D, Máček Lajoš Sebeborci 10 D, Škraban Gizi Brezovci 10 D, Rituper Mariška Sebeborci 10 Din. — Nájsrčnéša hvála za té korine poštüvanja!

Turobni glási. Odselili so se zádni mēsec z Puconske fare vu večnost: vd. Kúhar Terezija, roj. Temlin v Pužavci, st. 82 l.; vd. Bâc Žuža, roj. Škrilec v Brezovci, st. 83 l.; Sapač Janoš v Lemerji, st. 70 l.; vd. Cigüth Kata, roj. Flisár na Vaneči, st. 48 l.; Brgles Ana, roj. Varga v Šalamenci, st. 52 l.; vd. Oček Terezija roj. Cigüth v Markišavci, stara 80 let. — Naj májo sladtek grobski sên i bláženó gorstanénjel